

Olin yllättynyt. Minua pyydettiin esiintyessäni lausumaan Eino Leinoa. Lopulta ajattelin, että olihan näitä tehty. Voisi olla myös hyvä osata esittää vähän erikoisempaakin materiaalia. Toki oli riski liikaa muuttaa ohjelmää liikaa ja monesti fanit pettyivät, jos meni materiaalin kanssa turhan pitkälle. Harjoittelin paljon tilattua keikkaa varten. Syvennyin melankolisiin säkeisiin ja huomasin kuinka runot toivat mukavan kontrastin omalle toiminalleni. Homma saattoi joka tapauksessa toimia, se toisi katselijoille unohtumattoman ja iloisen hetken. Päätin kuitenkin ensin testata esitykseni koyleisön edessä. Runonlausunta oli kuitenkin jotain sellaista, mitä en tehnyt ikinä esiintymisen aikana. Tämä oli merkittävä muutenkin, sillä minut yleensä tilattiin polttareihin ja pikkujouluihin, mutta ensimmäinen kerta hautajaisiin. Koyleisöksi kelpasivat Styge ja kahvila Kaarimaljan Irma. Järjestin pienimuotoisen esityksen olohuoneessani. Päästin todellakin tulemaan ihan täysillä, sillä lailla kuin sen oikeassa esityksessä tekisin. Esityksen jälkeen Styge varmisti, että olihan ne hautajaiset minne oli menossa. Hän piti esitystäni hieman jopa sopimattomana, mutta mitä hän taiteesta ymmärsi. Ei mitään. Styge oli hieman epävarma, muttei uskaltanut sanoa minulle enempää poikkipuoleisia sanoja, sillä minä saatoin löydyä naamaan. Odotin Irman mielipidettä. Hän oli aina kovin hiljainen, eikä puhunut koskaan kuin yhden sanan kerallaan. Eikä kukaan tietenkään muuten puhunutkaan, mutta häneltä ei toista sanaa tullut ollenkaan. Lopuksi Irma vain sanoi, että väsyttää. Koe-esityksestä jäi ristiriitainen tunnelma, vaikka odotukseni olivat korkealla. Ehkä Styge ja Irma eivät olleet ihan kohderyhmää. Tekemäni taide oli kuitenkin pienen porukan juttu ja se vaati hieman sulattelua. Styge ja Irma olisivat silti voineet olla kohteliaita ja kehua minua. Joka tapauksessa esitys olisi huomenna ja tarvitsin kunnon unet enenen henkisesti vaativaa koitosta. Käskin Stygen ja Irman painua kodistani ulos ja jättämään minut rauhaan. Styge kysyi, että pitikö aina olla niin vihainen ja puhua rumasti. Minä sanoin, että älä mussuta siinä, senkin pelle ja paikasin heidät rappukäytävään. Näin yöllä unta kolisevista peräkärreistä joiden takalamput eivät olleet rikki. En tiedä miksi se unessa tuntui merkittävältä tiedolta. Se kuitenkin unista, ne eivät kiinnostaneet minua paljoa. Unistaan kertominen oli samanlaista kuin puhuisi omasta ulosteestaan. Ketään ei kiinnostanut. Otin kaapista mustan pukuni, kiristin solmion ja näytin hyvältä. Kertasin vielä mielessä Leinon tekstejä, vaikka ne olivatkin jo hyvin muistissa. Minun piti esiintyä viimeisenä, kuitenkin ennen adressien lukemista. Minun ei siis tarvinnut olla koko seremonian ajan paikalla. Se riitti, että saapuisin ajoissa paikalle. Minut otti vastaan seurakuntatalolla sama mies joka tilasi esityksen. Hänen nimensä ei jäänyt mieleeni. Hän oli tavallinen suomalainen keski-ikäinen mies. Jotenkin tylsä, enkä viitsinyt katsoa häntä silmiin. Käytin esityksessä yleensä musiikkia. Koska kyseessä oli hautajaiset, sovimme, että jokin Sibelius tai Beethoven olisi hyvä. Päädyin Beethoven viulukonserttiin D duurissa. Se oli rauhallinen, muttei liian synkkä, tavallaan jopa toivoa antava. Siinä oli lämmintä ja kaunista rupsutella. Musiikki alkoi. Minä astui yleisön eteen. Ensimmäinen töräyksen kohdalla ihmiset katselivat toisiaan kummastuneena. Seuraavaksi päästin kunnon sarjan tuhnua ja samalla lausuin että haihtuvi nuoruus kuin vierivä virta, sekä muita Eino Leinon ikivihreitä säkeitä. Yleisö muuttui hysteeriseksi. Lapsien korvia tukittiin, mummot pyörtyivät ja miehet käärivät hihojaan taistelun merkiksi. Päätin silti vetää settini loppuun, vaikka minua heiteltiin elintarvikkeilla. Lopuksi minulle buuattiin, mutta kumarsin silti yleisölle ja poistuvin paikalta. Jäin odottamaan seurakuntatalon aulaan tavallisen näköistä suomalaista miestä. Hän saapuikin melko nopeasti, mutta oli tuhtunut. Minä odotin palkkaani, sillä ei tämä mikään ilmainen esitys silti ollut, vaikkei yleisö ihan pitänytään taiteistani. Mitä tuo oli? Mies kysyi minulta. En ymmärtänyt mitä hän tarkoitti, halusin vain rahani ja lähteä kotiin. Juhlasalista tuli ihmisiä eteiseen ja minua osoiteltiin sormella. En pitänyt siitä. Etkö vain voinut lausua runoja niin kuin sovittiin. Miksi sinun piti piereskellä niin kovasti? Minä sanoin hänelle

suoraan, etten ollut mikään runonlausuja. Mitäs palkkasit erehdyksissäsi flatulistin surujuhliin. Le Pétomanen, etten paremmin sanoisi. Mies suostui lopulta maksamaan minulle keikkataksani, varmasti halusi minusta eroon ja tajusi, etten lähtisi ilman rahoja. Hän kysyi kuitenkin miksen kieltäytynyt kun tiesin, että tilanne oli arvokas. Sanoin hänelle, että olihan näitä tehty.